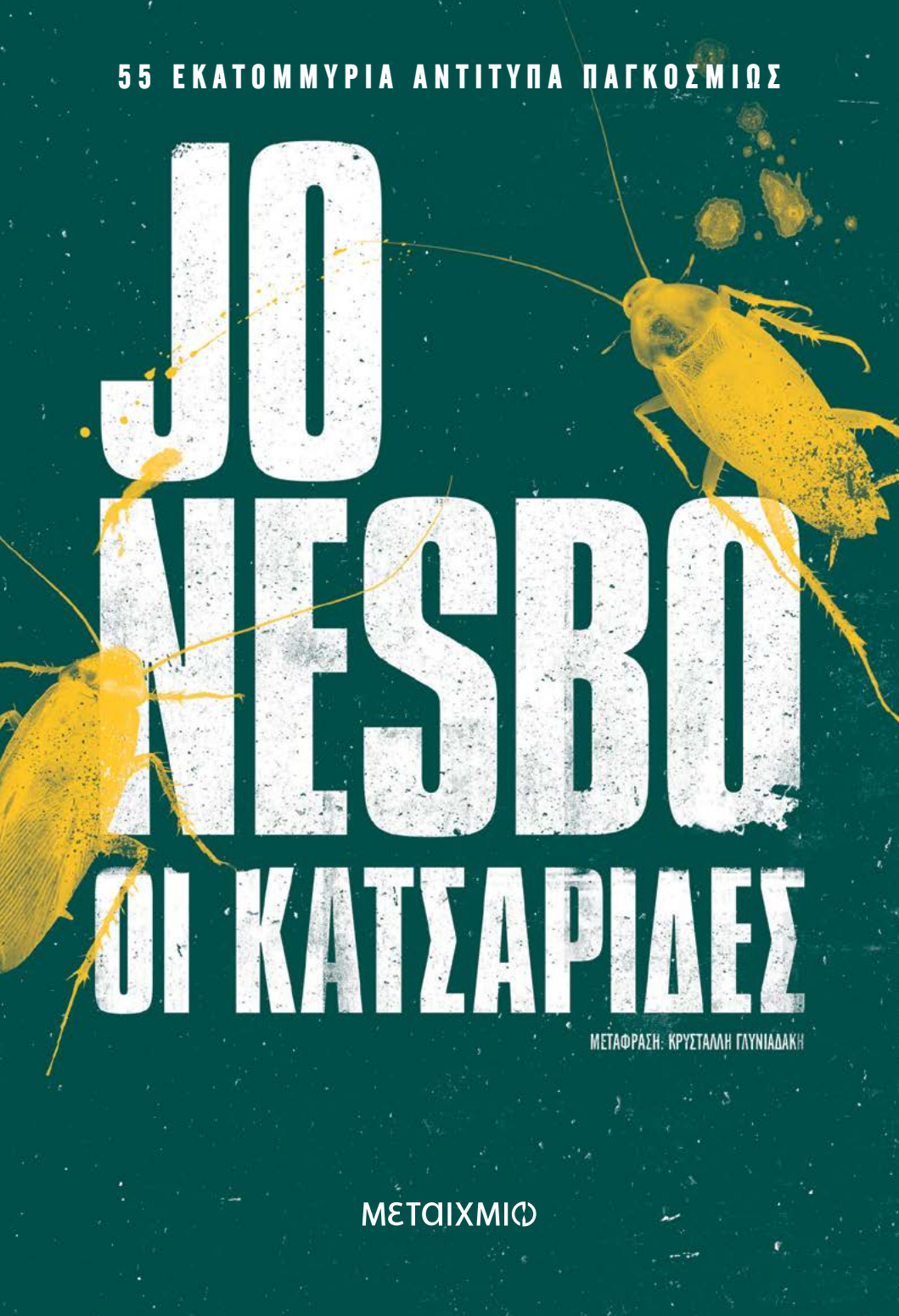

55 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

JO NESBO ΟΙ ΚΑΤΣΑΡΙΔΕΣ

The background is a dark, textured green. Two cockroaches, rendered in a bright yellow color, are positioned on either side of the title. One cockroach is on the left, facing right, and the other is on the right, facing left. There are several yellow splatters and smudges scattered across the background, particularly around the cockroaches and the title.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ ΓΛΥΝΙΑΔΑΚΗ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Οκτώβριος 2014

Πρώτη έκδοση στην παρούσα μορφή Ιούνιος 2023

Τίτλος πρωτοτύπου Jo Nesbø, *Kakerlakkene*, Aschehoug 1998

Φιλολογική επιμέλεια Κατερίνα Λελούδη

Σχεδιασμός εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζλάν

© 1998, Jo Nesbø

© 2014, 2019, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-3775-4

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83775

Κ.Ε.Π. 5955, Κ.Π. 18908

Κατόπιν συμφωνίας με το Salomonsson Agency.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπίου 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπίου 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Το φανάρι άναψε πράσινο και ο βρυχηθμός των αυτοκινήτων, των μοτοσικλετών και των τουκ τουκ ήταν τόσο δυνατός, που η Ντιμ είδε τη βιτρίνα του πολυκαταστήματος Robertson να δονείται. Ύστερα τα οχήματα ξεκίνησαν και το μακρύ κόκκινο μεταξωτό φόρεμα στη βιτρίνα χάθηκε ξοπίσω τους, στο σκοτάδι.

Πήρε ταξί. Ούτε λεωφορείο, που θα ήταν γεμάτο, ούτε κάποιο σκουριασμένο τουκ τουκ· ταξί, με κλιματισμό και οδηγό που κρατούσε το στόμα του κλειστό. Έγειρε το κεφάλι της πίσω στο μαξιλαράκι και προσπάθησε ν' απολαύσει τη διαδρομή. Κανένα πρόβλημα. Ένα μοτοποδήλατο τους προσπέρασε σαν τρελό κι η κοπέλα στο πίσω του κάθισμα, που κρατιόταν μόνο από ένα κόκκινο κοντομάνικο με κράνος και προσωπίδα, γύρισε και τους κοίταξε με βλέμμα αδειανό. Κρατήσου γερά, σκέφτηκε η Ντιμ.

Στη λεωφόρο Ράμα IV ο οδηγός χώθηκε πίσω από ένα φορτηγό ντίζελ που έφτυνε καπνούς τόσο πυκνούς και μαύρους, που ήταν αδύνατον να διακρίνεις την πινακίδα του. Περνώντας μέσα από τα φίλτρα του κλιματισμού ο καπνός πάγωσε κι έγινε σχεδόν άοσμος. Σχεδόν. Η Ντιμ κούνησε διακριτικά το χέρι της για να δείξει την ενόχλησή της και ο οδηγός, αφού κοίταξε τον καθρέφτη, άλλαξε λωρίδα. Κανένα πρόβλημα.

Τα πράγματα δεν είχαν πάντα έτσι, βέβαια. Στο αγρόκτη-

μα όπου είχε μεγαλώσει, η Ντιμ ήταν το ένα από τα έξι κορίτσια – έξι παραπάνω απ' όσα χρειαζόνταν, έλεγε ο πατέρας της. Ήταν εφτά χρονών όταν στάθηκαν βήχοντας μες στην κίτρινη σκόνη για ν' αποχαιρετήσουν την άμαξα που κουβαλούσε, τρίζοντας και στενάζοντας, τη μεγαλύτερη αδερφή τους στον χωματόδρομο που έτρεχε κατά μήκος του καφετί καναλιού. Η αδερφή της φορούσε ρούχα καθαρά και είχε πάνω της ένα εισιτήριο τρένου για την Μπανγκόκ και μια διεύθυνση στην Πατπόνγκ γραμμένη στο πίσω μέρος μιας επαγγελματικής κάρτας. Έτρεχαν τα δάκρυά της καταρράκτης, παρόλο που η Ντιμ κουνούσε το χέρι της με τόση μανία, που νόμιζε ότι θα της κοβόταν και θα έπεφτε. Η μητέρα είχε χαϊδέψει το κεφάλι της Ντιμ λέγοντάς της πως τα πράγματα δεν ήταν εύκολα, αλλά δεν ήταν και τόσο άσχημα τελικά. Τουλάχιστον η αδερφή της δεν θα τριγυρνούσε από αγρόκτημα σε αγρόκτημα ως κουάι, όπως είχε κάνει η μάνα της πριν παντρευτεί. Επιπλέον, η μισ Γουόνγκ τούς είχε υποσχεθεί ότι θα την πρόσεχε. Ο πατέρας της συγκατένευσε, έφτυσε μπέτελ μέσα απ' τα μαύρα του δόντια και πρόσθεσε ότι οι φαράνγκ στα μπαρ πλήρωναν καλά για φρέσκο αίμα.

Η Ντιμ δεν καταλάβαινε τι εννοούσε η μητέρα της όταν έλεγε κουάι, αλλά δεν είχε σκοπό να ρωτήσει. Ήξερε, φυσικά, ότι κουάι σήμαινε ταύρος. Όπως και οι περισσότερες γειτονικές τους φάρμες, δεν είχαν λεφτά για ν' αγοράσουν δικό τους ζωντανό, κι έτσι νοίκιαζαν έναν από τους πλανόδιους ταύρους που περιφέρονταν εδώ κι εκεί όταν ερχόταν ο καιρός να οργώσουν τους ορυζώνες. Μόνο αργότερα έμαθε ότι το κορίτσι που συνόδευε τον ταύρο ονομαζόταν επίσης κουάι κι ότι οι υπηρεσίες της περιλαμβάνονταν στην τιμή του ζώου. Έτσι έλεγε η παράδοση. Κι η Ντιμ ευχόταν να συναντήσει κάποιον αγρότη που θα την ήθελε πριν εκείνη μεγαλώσει πολύ.

Όταν έγινε δεκαπέντε χρονών, άκουσε μια μέρα τον πατέρα της να τη φωνάζει από τον ορυζώνα, τσαλαβουτώντας ανά-

μεσα στα φυτά, έχοντας τον ήλιο πίσω του και το καπέλο στο χέρι. Δεν του απάντησε αμέσως· τέντωσε μόνο την πλάτη της και κοίταξε τους πράσινους λόφους που περιτριγυρίζαν τη μικρή τους φάρμα, κλείνοντας τα μάτια για ν' αφουγκραστεί το κάλεσμα ενός πουλιού-τρομπετίστα στις φυλλωσιές και εισπνέοντας τη μυρωδιά από τους ευκάλυπτους και τα καουτσουκόδεντρα. Κατάλαβε ότι είχε έρθει η σειρά της.

Την πρώτη χρονιά έζησε με άλλα τρία κορίτσια σ' ένα δωμάτιο, όπου μοιραζόταν μαζί τους τα πάντα: κρεβάτι, φαγητό και ρούχα. Τα ρούχα ειδικά ήταν μεγάλη υπόθεση, γιατί χωρίς ωραία ρούχα δεν έπιανες καλούς πελάτες. Έμαθε μόνη της να χορεύει, να χαμογελάει, να καταλαβαίνει ποιοι άντρες ήθελαν να της αγοράσουν ποτά και ποιοι ν' αγοράσουν το κορμί της. Ο πατέρας της είχε ήδη συμφωνήσει με τη μισ Γουόνγκ ότι τα λεφτά θα στέλνονταν κατευθείαν σπίτι, κι έτσι η Ντιμ δεν είδε πολλά χρήματα τα πρώτα χρόνια. Αλλά καθώς περνούσε ο καιρός κι η μισ Γουόνγκ έμενε ευχαριστημένη μαζί της, άρχισε να βάζει όλο και περισσότερα στην άκρη για την Ντιμ.

Η μισ Γουόνγκ είχε κάθε λόγο να μένει ευχαριστημένη. Η Ντιμ δούλευε σκληρά κι οι πελάτες αγόραζαν ποτά. Μάλιστα, η μισ Γουόνγκ θα έπρεπε να είναι ικανοποιημένη που η Ντιμ ήταν ακόμη μαζί της: Μια δυο φορές κόντεψε να τη χάσει. Την πρώτη ένας Ιάπωνας θέλησε να την παντρευτεί, αλλά απέσυρε την προσφορά του όταν του ζήτησε λεφτά για το αεροπορικό εισιτήριο. Ένας Αμερικανός αργότερα την πήρε μαζί του στο Πουκέτ, ανέβαλε την πτήση της επιστροφής του και της αγόρασε ένα διαμαντένιο δαχτυλίδι. Η Ντιμ το έδωσε ενέχυρο την επομένη της αναχώρησής του.

Ορισμένοι την πλήρωναν λίγο και την έστελναν στον διάλο-λο αν παραπονιόταν· άλλοι έκαναν παράπονα στη μισ Γουόνγκ αν δεν υπάκουε σ' όλα όσα της ζητούσαν να κάνει. Δεν καταλάβαιναν ότι από τη στιγμή που την είχαν πληρώσει στο μπαρ κι η μισ Γουόνγκ είχε πάρει τα χρήματά της η Ντιμ ήταν κυρία

του εαυτού της. Κυρία του εαυτού της. Έφερε στον νου το κόκκινο φόρεμα στη βιτρίνα του πολυκαταστήματος. Η μητέρα της είχε δίκιο: Τα πράγματα δεν ήταν εύκολα, αλλά δεν ήταν και τόσο άσχημα τελικά.

Είχε καταφέρει να διατηρήσει το αθώο της χαμόγελο, το χαρούμενο γέλιο της. Άρεσαν αυτά. Ίσως γι' αυτό και να είχε πάρει τη δουλειά που ο Γουάνγκ Λι διαφήμιζε στην εφημερίδα *Thai Rath*, υπό τον τίτλο G.R.O.: Guest Relation Officer, αρμόδιος για τις σχέσεις πελατών. Ο Γουάνγκ Λι ήταν ένας μικρόσωμος σκουρόχρωμος Κινέζος που είχε ένα μοτέλ μακριά απ' το κέντρο, στην οδό Σουκουμβίτ. Οι πελάτες του ήταν κυρίως ξένοι κι είχαν παράξενες προτιμήσεις, αλλά όχι τόσο παράξενες ώστε η Ντιμ να μην μπορεί ν' αντεπεξέλθει. Στην πραγματικότητα τους προτιμούσε απ' το να χορεύει ώρες ολόκληρες στο μπαρ. Εξάλλου, ο Γουάνγκ Λι πλήρωνε αδρά. Το μόνο μειονέκτημα ήταν ότι της έπαιρνε πολλή ώρα να φτάσει στη δουλειά από το διαμέρισμά της στο Μπανγκλαφού.

Καταραμένη κίνηση! Τα αυτοκίνητα είχαν κολλήσει ξανά κι η Ντιμ είπε στον οδηγό ότι θα κατέβαινε, ακόμα κι αν αυτό σήμαινε ότι έπρεπε να διασχίσει έξι λωρίδες κυκλοφορίας μέχρι να φτάσει στο μοτέλ στην απέναντι πλευρά του δρόμου. Βγαίνοντας από το ταξί, ο αέρας τυλίχτηκε γύρω της σαν ζεστή υγρή πετσέτα. Προσπάθησε να βρει ένα κενό για να διασχίσει την κυκλοφορία, με το χέρι στο στόμα, ξέροντας πως ήταν μάταιο, πως δεν υπήρχε άλλος αέρας ν' αναπνεύσεις στην Μπανγκόκ, μόνο τις μυρωδιές γλίτωνες έτσι.

Γλίστρησε ανάμεσα στα οχήματα, απέφυγε ένα φορτηγάκι με την καρότσα γεμάτη αγόρια που της σφύριξαν και παραλίγο να την πατήσει ένας καμικάζι με Toyota. Ύστερα απ' όλα αυτά έφτασε απέναντι.

Ο Γουάνγκ Λι σήκωσε το κεφάλι του καθώς η Ντιμ μπήκε στην άδεια ρεσεψιόν.

«Ήσυχο βράδυ βλέπω» είπε εκείνη.

Εκείνος κατένευσε θυμωμένα. Είχαν και τέτοια τα τελευταία χρόνια.

«Εφαγες;»

«Ναι» απάντησε ψέματα η Ντιμ. Ήξερε ότι οι προθέσεις του ήταν καλές, αλλά δεν είχε καμία όρεξη για νερουλά νουντλ βρασμένα στο πίσω καμαράκι.

«Πρέπει να περιμένεις» είπε εκείνος. «Ο φαράγγι ήθελε να κοιμηθεί λίγο πρώτα. Θα πάρει τηλέφωνο όταν είναι έτοιμος».

Εκείνη γκρίνιαξε. «Λι, το ξέρεις ότι πρέπει να βρίσκομαι και πάλι στο μπαρ πριν από τα μεσάνυχτα».

Ο Λι κοίταξε το ρολόι του. «Δώσ' του μία ώρα μόνο».

Η Ντιμ ανασήκωσε τους ώμους της και κάθισε κάτω. Έναν χρόνο πριν, ο Λι θα την είχε πετάξει έξω εάν του μιλούσε έτσι, αλλά τώρα χρειαζόταν μέχρι και το τελευταίο μπατ. Θα μπορούσε φυσικά να σηκωθεί να φύγει, αλλά τότε θα πήγαινε στράφι όλο της το ταξίδι. Άλλωστε, όφειλε χάρη στον Λι: Είχε δουλέψει με πολύ χειρότερους νταβατζήδες από αυτόν.

Έσβησε το τρίτο της τσιγάρο και ξέπλυνε το στόμα της με το πικρό κινέζικο τσάι του Λι. Σηκώθηκε όρθια κι ήλεγξε το μακιγιάζ της στον καθρέφτη πάνω από τον πάγκο.

«Πάω να τον ξυπνήσω» είπε.

«Μμμ. Έφερές τα πέδιλα;»

Εκείνη σήκωσε την τσάντα που κουβαλούσε.

Τα τακούνια της έτριξαν πάνω στα χαλίγια που κάλυπταν το προαύλιο μεταξύ των χαμηλών κτισμάτων του μοτέλ. Το δωμάτιο 120 ήταν στο πίσω μέρος. Δεν υπήρχε αυτοκίνητο απέξω, αλλά το παράθυρο είχε φως. Ίσως να ξυπνήσε, λοιπόν. Το ελαφρύ αεράκι σήκωσε την κοντή της φούστα δίχως να τη δροσίσει. Η Ντιμ λαχταρούσε τους μουςώνες, τις βροχές. Βέβαια, έπειτα από λίγες βδομάδες με πλημμύρες, λασπωμένους

δρόμους και υγρασία στα φρεσκοπλυμένα της ρούχα, θ' αποζητούσε και πάλι τους ξηρούς, απάνεμους μήνες.

Χτύπησε απαλά την πόρτα και φόρεσε το αθώο της χαμόγελο· κρέμασε την ερώτηση «Πώς σε λένε;» στα χείλη της. Κανείς δεν απάντησε. Ξαναχτύπησε και κοίταξε το ρολόι της. Μπορούσε να παζαρέψει να της κόψουν μερικές εκατοντάδες μπατ από την τιμή του φορέματος, ακόμα κι αν επρόκειτο για το Ρόμπινσον. Γύρισε το πόμολο και, προς μεγάλη της έκπληξη, ανακάλυψε ότι η πόρτα ήταν ανοιχτή.

Ο άνδρας ήταν ξαπλωμένος μπρούμυτα στο κρεβάτι και στην αρχή η Ντιμ νόμιζε ότι κοιμόταν. Ύστερα μόνο είδε τη λάμψη από την μπλε γυάλινη λαβή του μαχαριού που προεξείχε από το κραυγαλέο κίτρινο σακάκι του. Δύσκολο να πει κανείς ποια απ' όλες τις σκέψεις που πλημμύρισαν το μυαλό της γεννήθηκε πρώτη, αλλά μία εξ αυτών ήταν πως η διαδρομή από το Μπανγκλαφού είχε πάει τελικά στράφι. Και τότε κατάφερε επιτέλους να ελέγξει τις φωνητικές της χορδές. Μα η κραυγή της πνίγηκε από τη βροντώδη κόρνα ενός φορτηγού που προσπάθησε ν' αποφύγει ένα αφηρημένο τουκ τουκ στην οδό Σουκουμπίτ.

«**Ε**θνικό Θέατρο» ανακοίνωσε μια ένρινη, κοιμισμένη φω-
νή από τα μεγάφωνα, πριν οι πόρτες του τραμ ανοίξουν
κι ο Ντάγκφιν Τούρχους βγει έξω, στο παγωμένο και υγρό
χειμωνιάτικο χάραμα. Ο αέρας έτσουξε τα φρεσκοξυρισμένα
του μάγουλα κι η παγωμένη του ανάσα καθώς έβγαινε από το
στόμα του φωτίστηκε από τη λάμψη των ελάχιστων επιγραφών
φθορισμού της πόλης του Όσλο.

Πρώιμος Γενάρης· ο καιρός θα καλυτέρευε σε μερικές εβδο-
μάδες, καθώς θα πάγωνε το φιόρδ κι ο αέρας θα έπαιρνε να
ξηραίνει. Άρχισε ν' ανεβαίνει την Ντραμενσβάιεν προς το
Υπουργείο Εξωτερικών. Τον προσπέρασαν ένα δυο άδεια τα-
ξί. Κατά τ' άλλα, οι δρόμοι ήταν έρημοι. Το ρολόι της εταιρείας
Γενσίντιγε φέγγιζε κατακόκκινο πάνω στον μαύρο χειμωνιά-
τικο ουρανό που απλωνόταν πάνω απ' το απέναντι κτίριο. Η
ώρα ήταν έξι το πρωί.

Στην είσοδο έβγαλε την κάρτα του. Έγραφε Διευθυντής
πάνω από μια φωτογραφία που είχε τραβηχτεί δέκα χρόνια
πριν. Ο Ντάγκφιν Τούρχους κοίταζε στα ίσια τον φακό, με το
πιγούνι του να προεξέχει και το βλέμμα του αποφασιστικό
πίσω από ένα ζευγάρι γυαλιά με ατσάλινο σκελετό. Πέρασε
την κάρτα από το ειδικό μηχάνημα, πληκτρολόγησε τον κωδι-
κό του κι έσπρωξε τη βαριά γυάλινη πόρτα του κτιρίου στη
Βικτόρια Τεράσε.

Μόνο εύκολα δεν είχαν ανοίξει γι' αυτόν οι πόρτες από τη στιγμή που βρέθηκε εδώ μέσα, είκοσι πέντε χρονών παιδί, πριν από τριάντα περίπου χρόνια. Στη Διπλωματική Ακαδημία, τη σχολή εκπαίδευσης Αξιωματικών του Υπουργείου Εξωτερικών, η ιδιαίτερη προφορά του από το Έστερνταλ κι οι χωριάτικοι τρόποι του δεν ταίριαζαν με το περιβάλλον, όπως είχε φροντίσει να τον πληροφορήσει αμέσως αμέσως ένα πλουσιόπαιδο από το Μπάροουμ. Οι υπόλοιποι υποψήφιοι ήταν πολιτικοί επιστήμονες, οικονομολόγοι και δικηγόροι, με γονείς ακαδημαϊκούς, πολιτικούς ή ακόμα και μέλη της αριστοκρατίας του Διπλωματικού Σώματος, στους κόλπους του οποίου ευελπιστούσαν όλοι οι υποψήφιοι να μπουν. Ο Ντάγκβιν Τούρχους ήταν γιος κτηνοτρόφου, απόφοιτος της Γεωπονικής Σχολής του Ος. Όχι ότι τον ένοιαζε και πολύ, ήξερε όμως ότι οι σωστοί φίλοι σήμαιναν πολλά για την καριέρα του. Προσπάθησε να μάθει τις κοινωνικές νόρμες αντισταθμίζοντας την άγνοιά του με τη σκληρή δουλειά. Παρά τις διαφορές τους, ήξερε πως όλοι είχαν μια ασαφή ιδέα για το πώς ήθελαν να πορευτούν στη ζωή τους· μα και τη γνώση ότι μία μόνο κατεύθυνση μετρούσε: προς τα πάνω.

Ο Τούρχους αναστέναξε κι έγνεψε προς τη μεριά του φρουρού, που έσπρωξε προς το μέρος του τις εφημερίδες κι έναν φάκελο κάτω από το προστατευτικό τζάμι.

«Κανείς άλλος;...»

Ο φρουρός κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

«Φτάσατε πρώτος, κύριε Τούρχους, ως συνήθως. Ο φάκελος είναι από το Επικοινωνιών. Τον έστειλαν χθες το βράδυ».

Καθώς ανέβαινε με τον ανελκυστήρα, ο Τούρχους έβλεπε τα φωτάκια των ορόφων να αναβοσβήνουν. Στο μυαλό του κάθε όροφος συμβόλιζε και μια συγκεκριμένη περίοδο στην καριέρα του. Κάθε πρωί ήταν λες και την ξαναεπιθεωρούσε.

Ο πρώτος όροφος αντιπροσώπευε τα δύο πρώτα χρόνια της Διπλωματικής Ακαδημίας, τις μακροσκελείς, άτυπες συζητή-

σεις περί πολιτικής και ιστορίας και τα μαθήματα γαλλικών, τα οποία τελικά είχε περάσει με τρομερή δυσκολία.

Ο δεύτερος όροφος ήταν τα πόστα του στο εξωτερικό. Τον είχαν τοποθετήσει στην Καμπέρα για δυο χρόνια κι ύστερα, για άλλα τρία, στην Πόλη του Μεξικού. Υπέροχες πόλεις, δεν είχε παράπονο. Κι ήταν αλήθεια ότι είχε δηλώσει το Λονδίνο και τη Νέα Υόρκη ως τις δύο πρώτες του επιλογές, αλλά αυτά ήταν πόστα μεγάλου κύρους και τα ζητούσαν όλοι· είχε αποφασίσει να μη θεωρήσει ήττα την απώλειά τους.

Στον τρίτο όροφο ξαναγυρνούσε στη Νορβηγία κι έχανε τα γενναϊόδωρα επιδόματα εξωτερικού και τις παροχές κατοικίας, που του είχαν επιτρέψει έως τότε να ζει μια ζωή ξεγνοιασιάς κι αφθονίας. Στο μεταξύ είχε γνωρίσει την Μπέριτ, η οποία έμεινε έγκυος, κι όταν έφτασε τελικά η ώρα να κάνει ξανά αίτηση για το εξωτερικό το δεύτερο παιδί τους ήταν ήδη στα σκαριά. Η Μπέριτ καταγόταν από τα ίδια μέρη μ' εκείνον και μιλούσε καθημερινά με τη μάνα της. Ο Ντάγκβιν αποφάσισε να περιμένει λίγο καιρό και να το παίξει ήρωας, γράφοντας χιλιόμετρα αναφορών για το διμερές εμπόριο της Νορβηγίας με τις αναπτυσσόμενες χώρες, συνθέτοντας τις ομιλίες του υπουργού Εξωτερικών και κερδίζοντας την αναγνώριση στην ανέλιξή του προς τα υψηλότερα κλιμάκια –και πατώματα– του κτιρίου. Πουθενά αλλού στον δημόσιο τομέα δεν συναντά κανείς εντονότερο ανταγωνισμό απ' ό,τι στο Υπουργείο Εξωτερικών, όπου οι ιεραρχίες είναι πασιφανείς. Κι ο Ντάγκβιν Τούρχους, που είχε μπει στο υπουργείο σαν απλός στρατιώτης στο μέτωπο και, κρατώντας το κεφάλι χαμηλά και τα νώτα καλυμμένα, πυροβολούσε μόνο όταν είχε κάποιον στο στόχαστρό του, έπειτα από μερικά ελαφριά χτυπήματα στην πλάτη κατάλαβε ότι είχε γίνει «αντιληπτή» η παρουσία του. Προσπάθησε τότε να εξηγήσει στην Μπέριτ ότι είχε έρθει η ώρα να πάρει απόσπαση για το Παρίσι ή το Λονδίνο, αλλά για πρώτη φορά στον μέχρι τότε βαρετό τους γάμο εκείνη πάτησε πόδι. Κι αυτός πήγε με τα νερά της.

Στη συνέχεια, στον τέταρτο όροφο, απέκτησε έναν γραμματέα κι έναν ελαφρώς υψηλότερο μισθό, πριν βρεθεί απότομα στο Τμήμα Προσωπικού του δεύτερου ορόφου.

Παρεμπιπτόντως, το να διατηρεί κάποιος θέση εργασίας στο Τμήμα Προσωπικού του ΥΠΕΞ ήταν κάτι το ιδιαίτερο, μιας και σήμαινε ότι ο δρόμος προς τα επάνω ήταν ακόμη ανοιχτός. Κάτι όμως πρέπει να συνέβη, εντωμεταξύ. Σε συνεργασία με το Γραφείο Αποσπάσεων, το Τμήμα Προσωπικού ήταν υπεύθυνο για τους διορισμούς στα πόστα του εξωτερικού, μια διαδικασία που είχε άμεσο αντίκτυπο στη σταδιοδρομία των διπλωματών. Ενδεχομένως ο Ντάγκλιν να υπέγραψε κάποια λάθος απόσπαση ή να αντιτάχθηκε στον διορισμό κάποιου διπλωμάτη που, εντέλει, τα κατάφερε ν' αναρριχηθεί στην ιεραρχία και τώρα κοίταζε τους πάντες απ' υψηλού, κουνώντας τα αόρατα νήματα που κυβερνούσαν τη ζωή του Ντάγκλιν Τούρχους και των υπολοίπων στο ΥΠΕΞ.

Γιατί η ανοδική πορεία που κάποτε ένιωθε ότι έπαιρνε η καριέρα του είχε εξαφανιστεί. Κι ένα πρωί ο Ντάγκλιν Τούρχους αντίκρισε στον καθρέφτη του μπάνιου του έναν στάσιμο διευθυντή, έναν γραφειοκράτη με μέτρια επιρροή, που ποτέ του δεν θα έκανε το αποφασιστικό άλμα προς τον πέμπτο όροφο, ειδικά όταν του έμεναν λιγότερα από δέκα χρόνια για συνταξιοδότηση. Εκτός εάν κατάφερε να πετύχει κάτι συγχλониστικό. Κάτι που θα μπορούσε να οδηγήσει εξίσου εύκολα στην προαγωγή όσο και στην απόλυση.

Μα εκείνος συνέχιζε όπως παλιά, προσπαθώντας να βρίσκεται πάντα ένα βήμα πιο μπροστά απ' τους άλλους. Ερχόταν πρώτος στο γραφείο κάθε πρωί, ώστε να διαβάσει τις εφημερίδες και τα φαξ με την ησυχία του και να έχει ήδη έτοιμα τα συμπεράσματά του στις πρωινές συνεδριάσεις, όπου οι άλλοι κάθονταν κι έτριβαν ακόμη τα μάτια τους, να διώξουν τον ύπνο. Ήταν λες κι η προσπάθεια του είχε γίνει πια δεύτερη φύση.

Ξεκλείδωσε την πόρτα του γραφείου του και για μια στιγ-

μή δίστασε ν' ανάψει τον διακόπτη. Ακόμα κι αυτή η κίνηση έκρυβε μια ιστορία, από εκείνες που δυστυχώς διαρρέουν κι αποκτούν θρυλικές προεκτάσεις μέσα στους κόλπους του υπουργείου. Χρόνια πριν, ο τότε πρέσβης των ΗΠΑ στο Όσλο είχε πάρει τηλέφωνο τον Τούρχους πρωί πρωί για να τον ρωτήσει ποια ήταν η γνώμη του για τις δηλώσεις που είχε κάνει ο πρόεδρος Κάρτερ το προηγούμενο βράδυ. Ο Τούρχους μόλις είχε μπει στο γραφείο και δεν είχε προλάβει να διαβάσει τις εφημερίδες και τα φαξ και δεν ήξερε τι να του απαντήσει. Το επεισόδιο του είχε χαλάσει όλη την ημέρα, αλλά τα πράγματα έμελλαν να χειροτερέψουν. Το επόμενο πρωί ο πρέσβης τον κάλεσε τη στιγμή που άνοιγε την εφημερίδα του για να τον ρωτήσει πώς θα επηρέαζαν την κατάσταση στη Μέση Ανατολή τα γεγονότα που είχαν συμβεί κατά τη διάρκεια της νύχτας. Και την επομένη, μια από τα ίδια. Ο Τούρχους, γεμάτος επιφυλάξεις κι ελλείψει πληροφοριών, είχε ψελλίσει κάποια ανούσια απάντηση.

Άρχισε να έρχεται στη δουλειά ακόμα πιο νωρίς, αλλά ήταν λες κι ο πρέσβης είχε μια έκτη αίσθηση και τον καλούσε στο τηλέφωνο τη στιγμή που καθόταν στην καρέκλα του γραφείου του.

Μόνο όταν ανακάλυψε ότι ο πρέσβης έμενε στο ξενοδοχείο Άκερ, ακριβώς απέναντι από το νορβηγικό ΥΠΕΞ, συνειδητοποίησε ο Τούρχους τι συνέβαινε. Ο αμερικανός πρέσβης, που, όπως όλοι ήξεραν, ξυπνούσε από τα άγρια χαράματα, είχε καταλάβει ότι το φως στο γραφείο του Τούρχους άναβε πρώτο απ' όλα τ' άλλα και θέλησε να πειράξει τον σχολαστικό διπλωμάτη. Τελικά, ο Τούρχους πήγε κι αγόρασε έναν φακό και κάθε πρωί διάβαζε πρώτα όλες τις εφημερίδες και τα φαξ, πριν ανάψει τα φώτα του γραφείου του. Τρεις ολόκληρες εβδομάδες πέρασαν πριν ο αμερικανός πρέσβης τα παρατήσει.

Αυτή τη στιγμή, ωστόσο, του Ντάγκβιν Τούρχους δεν του καίγεται καρφάκι για τα καπρίτσια του αμερικανού πρέσβη.

Είχε ανοίξει τον φάκελο από τον Κλάδο Επικοινωνιών και είχε δει ότι στο αποκρυπτογραφημένο αντίγραφο της σελίδας του κρυπτοφάξ, σφραγισμένο μ' ένα μεγάλο ΑΚΡΩΣ ΑΠΟΡΡΗΤΟ, υπήρχε κάτι που τον έκανε να ρίξει τον καφέ του πάνω στις παραπεταμένες εδώ κι εκεί σημειώσεις του γραφείου του. Το σύντομο κείμενο άφηνε τη φαντασία να καλπάζει, αλλά η ουσία της υπόθεσης ήταν η εξής: Ο Άτλε Μούλνες, πρέσβης της Νορβηγίας στην Ταϊλάνδη, είχε βρεθεί μαχαιρωμένος πίσω-πλατα σ' ένα μπουρδέλο της Μπανγκόκ.

Ο Τούρχους ξαναδιάβασε το μήνυμα πριν το βάλει στην άκρη.

Ο Άτλε Μούλνες, πρώην πολιτευτής του Χριστιανοδημοκρατικού Κόμματος, πρώην πρόεδρος της Επιτροπής Οικονομικών Υποθέσεων, ήταν τώρα πρώην γενικά. Τα νέα ήταν τόσο συνταρακτικά, που ο Ντάγκβιν Τούρχους γύρισε και κοίταξε προς τη μεριά του ξενοδοχείου Άκερ, να δει αν τον κοιτούσε κανείς πίσω από τις κουρτίνες. Προφανώς, ο αποστολέας ήταν η νορβηγική πρεσβεία στην Μπανγκόκ. Ο Τούρχους έβρισε από μέσα του. Γιατί έπρεπε να συμβεί τώρα αυτό; Και πού; Στην Μπανγκόκ! Μήπως έπρεπε να ενημερώσει τον Άσκιλσεν πρώτα; Όχι, θα το μάθαινε αργά ή γρήγορα. Ο Τούρχους κοίταξε το ρολόι του και σήκωσε το ακουστικό του τηλεφώνου. Κάλεσε τον αριθμό του υπουργού Εξωτερικών.

Στο παιχνίδι αυτό ο Nesbo έχει αήττητο χέρι.
Ανεξάρτητα από το ποιος άλλος συγγραφέας
αστυνομικού κάθεται απέναντί του.

Savon Sanomat

Μια σφιχτοδεμένη πλοκή που σε κάνει να
αναρωτιέσαι μέχρι την τελευταία σελίδα και
ένα πλήθος βοηθών και υπόπτων που κρατά
το ενδιαφέρον αμείωτο. Το αποτέλεσμα είναι
σκέτη απόλαυση.

Sunday Mirror

ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΩΝ 55 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΧΑΡΙ ΧΟΛΕ

Ο Νορβηγός πρέσβης στην Ταϊλάνδη βρίσκεται νεκρός σε έναν οίκο ανοχής
της Μπανγκόκ. Είχε στενές σχέσεις με τον πρωθυπουργό της Νορβηγίας,
και στο Όσλο θέλουν να αποφύγουν πάση θυσία το σκάνδαλο.

Τύφλα στο μεθύσι ο Χάρι Χόλε θα μπει σε ένα αεροπλάνο για την Μπανγκόκ
με ξεκάθαρες οδηγίες: να «κουκουλωθεί» η υπόθεση ή, αν αυτό δεν μπορεί
να γίνει, να κάνει όσο το δυνατόν λιγότερα. Ωστόσο, όταν ο Χάρι φτάνει
εκεί, διαπιστώνει πως δεν πρόκειται απλώς για έναν τυχαίο φόνο.

Ή για να το θέσει διαφορετικά, για κάθε κατσαρίδα που υπάρχει στο
δωμάτιο του ξενοδοχείου του, συνειδητοποιεί πως εκατοντάδες άλλες
κρύβονται μέσα στους τοίχους του.

Βρείτε το και σε
audiobook στο
bookvoice.gr

ISBN: 978-618-03-3775-4

9 786180 337754

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83775

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ
e-book